

KORAK V ODPRTO MIRNO NOČ

Niko Grafenauer

GOST

Ujet si, tihi gost samote, kakor žrtev
v globoko senco, ki vse bolj temni.
Razhajaš se v sebi, in kot da si mrtev,
ti mah prerašča odprte oči.

Ptič pada z modrega miru kot kamen
v tvoj prazni, vase uprti vid.
Pod kožo te pesti molčični plamen,
ki v njem zgorevaš kakor bled privid.

V čvrsto tišino po dežju kot po obredu
zdrkne udarec ure, rokujoč se s časom.
Svet, zajezen v zamaknjenem pogledu,
mu v dnu odpeva z najtemnejšim glasom.

Roko, ki v mraku kot dolg pramen sije,
rezljajo ves čas goste bolečine.
Spod hladnih prstov se ti krik izvije
in se kot bič vzpne do praznine.

MIR

Gozdni mir seva kot mrtvo oko.
Mravlje tiktakajo čezenj in prah ga razjeda.
V zbranosti kamnov počiva beseda,
ki z njo poimenuješ vse kot z nočjo.

Na ščitih gora se levijo odmevi,
črni oblaki živali hitijo v polnoč.
Tod se prepletajo mrki odsevi
z mislimi, ki jim podarjajo moč.

To, kar prihaja, kot molk zelení.
V lobanji na dnu neba spe letni časi.
Z roba zavesti, ki osvetljuje stvari,
se kukavica kakor v mrak oglasi.

Vse je zastalo v temi, ki prepreda
odprta sencà kot omotična preja.
Zmerom tesneje te stiska žeja.
Čas teče v tišini kot abeceda.

SENCA

Ptičje igre, dahnjene v prostor lepljivih
daljav, se z mučnim naporom osvobajajo sna.
Vse stvari so onkraj govorice živih,
v tišini, ojezičene s plameni zla.

V vetrovnem času, ko se večeré spomini,
tih čakaš v sebi kot na mrtvi straži.
S svetlikajočim se jezikom, skrit v višini,
prepeva temen ptič, ki te sovraži.

V črnem prečiščenju si krik vsega.
Samota, čvrsta kot oblak sredi jeseni,
zaslanja s senco porjavela tla,
obglodana z dogorevajočimi pomeni.

V nočnem naporu se oko
v temo izlije. Slepo valovje te izpira
v neizbrisljivi senci, odnaša ti telo,
vlakno za vlaknom, na meji miru in nemira.

DEŽ

Dež roji, ujet v tvoje odprto uho,
počasi načenja zlikani mir sveta.
Za vekami razpustiš svoje trdo telo
in utoneš v zemlji, ki ti pogled razmehča.

Jalova voda ozvoči tvoj mrtvi glas,
da kot vonj gozda v zraku počrni.
Poln neponovljivega srha je čas,
ki v njem prisluškujesh zemlji s kostmi.

Kraj tvojih oči se menjavajo letni časi.
Siv pramen pajkov se te oprijema.
Nazadnje se ptič v votku sanj oglasi
in prši v svet temna semena.

Oljnata preja vetra, ki korenini
v mračnih, k tlom sklonjenih južnih gorah,
prihaja z novim običajem in cveti s spomini,
razpadajočimi v poletni prah.

PAST

Sneg je kot listnati odmev jeseni,
ki se neslišno šelesteč osipa v mrak.
Svet je zalizan vase s tihimi pomeni.
Temne verige v snu bremenijo korak.

Približaš se hiši, osvetljeni s prameni
najmračnejših misli, ki iščejo prag.
Senca se kakor duh ziblje na steni,
ki jo ovohava megleni zrak.

Razgrebaš se. Tvoje ime se oži v temi.
Domišljen si do smrti, ki prihaja,
kot bi jo sam priklical z branjem iz dlani.
V zublju molčanja izgoriš do kraja.

Če hočeš zbežati, se prostor naježi kot past.
Sam svoja žrtev prebiraš s ptičjimi koraki tla
in se zamišljaš. V tebi se slepo vzdiguje plast
nerazpredene mržnje in zla.

GROZA

Glasovi spe v črnem soju napetih voda.
Kdaj pa kdaj vzkrilijo s šumom,
kot bi se človek vzdignil iz sna.
Sence se zraščajo z nesporazumom.

Stojiš, sklonjen nad misli kot nad zarezano žilo.
Lasje ti klijejo v vetru kot trava,
ko prislanjaš dlani in sopeš v plodilo
groze, ki sredi noči vzplapolava.

Sam si in čas te kot letnice v lesu obkroža.
Globok kot odmev stoji svet pred tabo.
Izbereš si pot in z grehom maziljena koža
počasi temni, dokler ne zatone v pozabo.

Srečaš se z molkom, ki ob dotiku razpada.
Prah pod stopali razpira nešteto pesti.
Srd oblizuje sršečega gada,
ki ti kot božji prst v hiši grozi.